

Befolkningen maa yde til den toldbeskyttede Industri, maa jeg sige, at disse Udtryk skulde det ærede Medlem lade ligge i den foreliggende Situation; thi det ved enhver, at det Omraade, hvor vi nu betaler den største Overpris, er Landbrugets Varer, de Landbrugsprodukter, hvis Pris automatisk dikteres af Sterling-Kursen.

Jeg tror, at hele dette Forhold, som gør Problemet socialt saa farligt og saa udviklet, bør mane til, at man nu holder op fra Landbrugets Side med at fremhæve paa en Maade, der tyder paa Selvgodhed, at man nøjes med Verdensmarkedets Pris; saa længe disse Verdensmarkedets Priser tilfældigvis netop dækker en meget høj Sterling-Valuta, er dette at nøjes dermed ikke saa forfærdelig anerkendelsesværdigt. Jeg tror, at det for Landet er en stor Lykke, at vi har det gode Marked, vi har, og faar vore Landbrugsvarer betalt med den høje Valuta. Man behøver blot at tænke paa Tyskland for at se, hvorledes det vilde være gaaet i modsat Tilfælde. Men jeg tror altsaa, at nogen mindre Talen om det prisværdige i, at man „nøjes med“ disse Indtægter og denne Pris, i Øjeblikket vilde være paa sin Plads.

I denne Forbindelse fremdrog det ærede Medlem Hr. Pinstrup visse handelspolitiske Forhold, som jo er hans Speciale. Vi maatte gennem en saadan Guld-told ikke genere Udlandet, for vi kunde ikke vente, at de vilde købe hos os, hvis vi ikke vilde købe hos dem. Saa langt er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Pinstrup, men jeg er bange for, at Enigheden hører op, naar jeg gaar videre, nemlig naar jeg spørger om, hvad han vil gøre, hvis de begynder at slaa først, om jeg saa maa sige, hvis de ikke vil købe hos os længere, medens vi vedblivende køber hos dem. Hvad vil det ærede Medlem saa sætte i Stedet? Vil det ærede Medlem saa sige, at vi skal vende den anden Kind til for ogsaa at faa den gennemgarvet? Var det ikke paa Tide nu at samle sig om en aktiv og fornuftig Handelspolitik til Værn ikke alene for vor indenlandske Produktion, men netop ogsaa for at sætte os fast paa Markederne ude omkring?

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup var inde paa Skildringen af vore Handelsforhold til Czekoslovakiet, og i saa Henseende kunde jeg til en vis Grad give det ærede Medlem Ret i hans Betragtninger. Men der er et andet Land, der ligger os betydelig nærmere, og hvorom jeg savner en Udtalelse i Øjeblikket; det er Norge. Norge forhøjede for nogle Aar siden sin Kød- og Ægtold meget klækkeligt. Jeg mindes en Udtalelse

den Gang i et nordjydske Venstreblad af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som blev interviewet om disse Toldforhøjelsers sandsynlige Virkning overfor den danske Eksport til norske Markeder. Med en Generøsitet, som jeg ikke syntes passede til Situationen, udtalte det ærede Medlem, at disse Toldforhøjelser generede saamænd ikke det danske Landbrug, thi det maatte Nordmændene selv gøre op med deres Regering, om de vilde betale saa meget højere Priser. Med andre Ord, det ærede Medlem Hr. Pinstrup mente, at de norske Forbrugere kom til at betale hele Gildet, og at de danske Eksportører og Landmænd kunde være lige glade; for deres fortrinlige Varer gik nok af af sig selv.

Det er ikke længe siden, at Dagbladet „København“, som jo staaer det ærede Medlem Hr. Pinstrup i hvert Fald partipolitisk særdeles nær, havde en Artikel om Toldforholdene i Norge og om den norske Tolds Indflydelse paa Eksporten af danske Landbrugsprodukter til dette Land. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier af denne Artikel, der begynder saaledes: „Som bekendt har Norge indført en Told paa Landbrugsprodukter, og denne Told synes at have ramt den danske Eksport til Norge meget haardt“. Det er altsaa ikke gaaet saa glat, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har ment at kunne trøste sine Vælgere i Nordjylland med. Der anføres i denne Forbindelse Tal, som er overordentlig alvorlige, Tal, som viser, at medens vi tidligere havde et betydeligt Eksportoverskud i vor Samhandel med Norge, maatte man nu nøjes med en ganske lille Eksport; Eksporten er gaaet ned til en Trediedel af, hvad den var i 1921. Og Dagbladet „København“ slutter saa med at omtale den nylig i Norge indførte Guld-told, „som yderligere vil forringe Betingelserne for Danmarks Eksport til Norge“.

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Pinstrup, om han slet ikke har nogen Deltagelse for det danske Landbrug og den danske Landbrugseksport, for dem, der er ramt paa den Maade, og om han ikke har andet Svar til Nordmændene end at vende den anden Kind til.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup var inde paa en Omtale af Industrieksportens Vilkaar og fremførte det, som allerede er fremført utallige Gange fra Landbruget, at Industrien — den elendige Industri, der kun kan leve ved kunstige Understøttelser — burde gaa i Landbrugets Spor og følge Landbrugets dristige og beundringsværdige Fremgang paa Verdensmarkederne. Jeg vil